

har jeg indtryk af er på vej til at få bedre kår. Og det, det drejer sig om, er altså at nå nogle resultater.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at vi er stærkt interesserede i naturbeskyttelse. Vi er stærkt interesserede i, at vi for vandløb, søer, skove, våde enge, osv. skal nå gode resultater med den politik, vi planlægger. Der er ingen tvivl om, at det, der hedder naturbeskyttelse på de mest sårbare områder, vil være fornuftigt i fremtiden.

Problemet er bare, at nogle har lagt en strategi – flere af os har måske været med til det for år tilbage – som skal beskytte alt, uanset den nuancering eller de behov, som man også burde kigge på. Man burde arbejde reelt for at få konverteret vores braklægningsordninger til at beskytte dér, hvor der rigtig er beskyttelse behov, altså ordentlige gedigne ordninger med ordentlige gedigne kompensationer, således at tingene bliver beskyttet, fordi de er et samfundsgode, der gerne skulle beskyttes.

Men vi må også samtidig gøre os klart, at vi fortsat skal have et højeffektivt landbrug, og at vi stadig væk skal have en meget stor og fornuftig udnyttelse og fødevarerproduktion. Vi skal også gøre os klart, at hvis vi ikke har den målsætning også i en global sammenhæng, så kan vi ikke føde verdens befolkning.

Derfor er det meget afgørende for os at sige, at fremfor at tale om gamle historier, om hvad vi har lavet af fejltagelser, om hvad vi har af regler for våde enge, der ikke rigtig virker i dag osv., var det så ikke på tide at få lagt en ny strategi.

Det er jo i virkeligheden miljøministeren, der har håndtagene til at overrulle de her forslag og sige: Nuvel, hvis vi skal få noget fornuftigt ud af det her, så skal vi nok sætte os ned og lægge en ny strategi for området og lade være med at gøre det til en diskussion om retsafgørelser.

Som jeg sagde tidligere i en kort bemærkning, så er retsafgørelser jo ikke udtryk for retfærdighed. Retsafgørelser er noget, man tyr til i det yderste, når man skal have truffet en afgørelse, der ikke kan træffes på anden vis, men retfærdighed er der ikke nogen garanti for.

Når vi lovgiver, skal vi jo forsøge – det er dansk tradition – at skabe en fornuftig enighed på samme måde, som når man med Bicheludvalget er nået langt og til stor enighed med alle parter, landbruget. Vi havde et lille hjørne omkring den nye pesticidhandlingsplan, hvor en del af forslaget for nylig heldigvis faldt væk,

så i dag har man altså en stor, bred enighed om at nå nogle fælles mål, hvor man har en 5-10-årig periode, når man skal nedsætte behandlingshyppighed osv., og det har man i enighed.

Jeg tror, det er muligt, hvis ministeren vil, at lægge en ny strategi på det her område, hvor man også opnår en enighed og ikke altid en konflikt og en tvist – en mulighed for, at erhvervet ikke føler, at man ligesom kører på de her sider, selv om det er noget af det mest gennemdrøftede, noget af det mest gennemkontrolerede, vi næsten har, en mulighed for, at erhvervet kan se, at vi også på andre miljøområder lægger nye strategier, hvor vi faktisk har værre og større problemer rent miljømæssigt end dem, vi bruger næsten al vores tid og energi på.

Jeg opfordrer til, at vi lægger og starter en ny strategi, hvor vi laver naturbeskyttelse selektivt dér, hvor der er god behov for det – gør det på en ordentlig måde i enighed, laver en konvertering af braklægninger, og hvad vi ellers kan blive enige om, fordi vi godt alle sammen ved, at i den fremtid, i et højeffektivt samfund, et højt forbrugende samfund, vi lever i, vil det være nødvendigt for fremtiden. Men det er ikke ensbetydende med, at det ikke skal foregå retfærdigt og rimeligt.

Når CD støtter de her beslutningsforslag, er det selvfølgelig et stik ind i den nuværende lovgivning, altså et ønske om at ændre, fordi vi rent faktisk mener, at virkningerne af det her er urimelige.

Derfor vil jeg igen opfordre til, at man ikke bare kigger på, hvad der er af lovgivning – selvfølgelig skal lov holdes – men at vi erkender, at den strategi, vi har lagt på området, rent faktisk heller ikke har de miljømæssige virkninger, som vi egentlig ønskede, da vi lagde strategien. Vi kan faktisk nå betydeligt bedre mål på naturbeskyttelsesområdet, og vi kan nå det også i fællesskab med dem, som skal udøve erhvervet i det daglige. Det er jeg overbevist om.

Når man taler om de her ting i disse år, er der jo en meget stor forståelse, og der sidder ikke nogen gustne mennesker et sted og er ligeglade med miljøet. Derfor vil jeg gerne vende tilbage til dét, jeg indledte med at sige: Det her er ikke et spørgsmål om for eller imod miljøet. Det er et spørgsmål om ret og rimelighed. Det er et spørgsmål om, at vi lægger en strategi, som gør, at vi kan gøre tingene i enighed og ikke i konfrontation. Det er altså ikke smukt at